

LENDAS RELACIONADAS CO SANTUARIO

En relación coa crenza cristiá, dúas son as lendas que explican a chegada e milagre do Apóstolo a Teixido.

Primeira Lenda

Cando Deus terminou de facer o mundo, descansou e neste repouso divino apoiou a súa destra nesta arcaica rexión de Galicia. Os cinco dedos ao quedar gravados na prematura docilidade do chan esculpieron o que máis tarde haberían de ser eses vales mergullados que, nas desembocaduras de cinco ríos, forman as fascinantes e privilexiadas Rías Galegas.

Moitos milenios despois, Cristo acompañado de Pedro sentiu curiosidade por coñecer o país onde o seu divino pai repousase a súa man. Percorrendo polgada a polgada este país deron en Teixido. Esgotados e sedientos decidiron descansar, pero a auga era mala e non se podía beber, comida non a había e Jesús non tivo máis remedio que implorar a axuda paterna, e o Pai, accedendo á súa petición, envioulle unha mazá e no interior desa mazá achábase, acubillado, San Andrés. A froita sacioulles a fame e a sede, e o santo quedou en liberdade.

"Andrés - díxolle Jesús - quedarás nestes lugares para sempre". Andrés suplicante gimió: " Non me abandonedes Mestre nestas paraxes tan inhóspitas e solitarios onde non existe a comida e a auga é tan mala que non sacia a sede". "Prométoche Andrés - contestoulle o Salvador - que a comida non ha de faltarche, as augas serán frescas, abundantes e sas e gozarás das visitas continuas e perpétuas de todas as xentes, non só das proximidades, senón tamén de afastados lugares, acudirán a visitarche, continuas multitudes..... e o teu nome será coñecido e venerado por todos.... e ao cabo duns anos nun lugar que será chamado " Campus Stellae " virá repousar definitivamente o teu irmán meyor, Santiago quen, como ti, será venerado por todo o universo cristián ".

Jesús e Pedro marcharon, pero esta promesa cumpriuse.

Segunda Lenda

Conta a lenda da chegada en barca do Apóstol San Andrés. A causa da bruma, a barca chocou contra os cantís e quedou petrificada, quilla arriba, e cos ollos da alma podemos recoñecela na máis grande das Illas Gabeiras ; efectivamente ten forma de barcaza invertida , e ao asomarse ao mirador de San Andrés, cun pouco de intención, podemos ver a barca petrificada "A Barca de San Andrés".

LENDAS CONSERVADAS EXTRAÑAS AO SANTUARIO

Á marxe de canto se relaciona co Santuario, Teixido ten as súas propias tradicións e lendas.

Nosa Señora do Vico

Na beira do camiño, moi preto de Teixido, no punto coñecido como " O Vico ", hai unha pena non moi grande que, mirada desde certo ángulo, semella a figura dunha santa vista por detrás, cuberta por un manto desde a cabeza ata os pés. Mesmo parece que co brazo esquerdo recolle parte do manto. A esta pena os paisanos chámanlle "Nosa Señora do Vico ", e polas súas semellanza coa Virxe María, saudábana, santiguándose, ao pasar polo seu lado.

O recordo dunha tiránica serpe

É unha das máis antigas lendas, que fala dunha serpe monstruosa, que tiña a súa morada preto do mar. Ese lenxendario réptil moito tempo dominou polo terror aos habitantes da zona. E é canto se sabe dunha historia misteriosa cuxa realidade se esconde tras a néboa dos séculos.

O Ermitaño Pardo

Hai tamén a memoria de que no lugar viviu, adicado ás súas penitencias, o Ermitaño Pardo, ser lenxendario do que oíron falar todos os sanandresanos; pero do que ignoran datos verídicos.

Casa e poblado sumerxidos

Fala esta lenda de certa muller de Teixido que na mañá dun afastado día saíu da súa casa en dirección ao campo, levando consigo o xantar aos xornaleiros que estaban a traballar para ela. Todo sucedeu normalmente. Pero ao regresar do campo atopouse coa sorpresa de que no sitio onde aínda pola mañá alzábase a súa morada, non había sinais da casa. Non falta quen cre ver afundida, nas proximidades, a viga mestra do edificio.

Mozas encantadas

Indo polo camiño do cemiterio, onde está un peñasco coñecido como "Pena do Encanto", hai unha doncela encantada, que chama a atención pola súa fermosura "cun pelo tremendísimo". Todos os anos, o día de San Juan, sae ao raiar a aurora, e faise visible, coa esperanza de que pase algún mozo disposto a desencantala. Naturalmente, a cousa non é fácil, porque a medida que o mozo se achega, a doncela perde a fermosura aos ollos de quen a mira, e acaba converténdose nun monstro repugnante e espantoso. O valente que se atreva a matar o monstro, desencantará á doncela coa que poderá casar e non menos gozar dos tesouros da súa esposa, que son moitos; pero de momento áchanse tan encantados como a súa dona.

Noutro punto próximo, chamado Coto dous Fondás, hai varias mozas encantadas. Para velas hai que ir tamén o 24 de xuño.

A razón pola cal hai doncelas encantadas nas inmediacións do santuario é que elas, sendo fillas de familias nobres, negáronse a aceptar os maridos que lles estaban destinados. Por tamaña desobediencia foron encantadas, e desde tempo inmemorial continúan na mesma situación, ata que chegue o día de ser liberadas do encanto.